

loven har Decisionen i den Henseende, og der kan da ikke være Tale om at henvise til nogen anden Autoritet, som skulde have den endelige Afgjørelse. Der kan ikke være Tale om at søge den Decision tilveiebragt, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds omtalte. Nei, Decision af Statsregnskabet kan ikke søges tilveiebragt noget andet Sted end i Rigsdagen; der er ikke nogen anden kompetent Autoritet til at træffe denne Decision. Rigsretten er en kompetent Autoritet til helt andre Afgjørelser, men til at decidere Regnskaber er den fuldstændig ukompetent; det har den ikke det Mindste at gjøre med. For Resten vil jeg sige, at jeg ikke deler det ærede Medlems Interesse for at faae at vide, hvad Rigsretten mener om denne Sag. Det er mig fuldstændig ligegyldigt. Jeg kan forstaa, at ærede Medlemmer, som selv endnu ere i Tvivl om dette Punkt, kunne være interesserede i at faae en Afgjørelse et andet Sted, der kan løse denne Tvivl; men da jeg ikke nærer Skygge af Tvivl om, hvorledes denne Sag forholder sig, har jeg meget liden Interesse i at høre, hvad Andre mene om denne Ting. En helt anden Interesse, som kan være forbunden med Rigsretsspørgsmaalet, er det Spørgsmaal — og det er det Gnefte, der interesserer mig — hvorvidt man med Rigsretten kan naae en endelig Dom, der udtaler Straf for den Finantsforvaltning, som har fundet Sted i Genhold til den provisoriske Finantslov; men da jeg i den Henseende er ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds i, at det i en overfluelig Fremtid ikke er til at vente, vil jeg sige, at hele Rigsretsspørgsmaalet interesserer mig grumme lidt. Jeg vil sige — og hvorfor skulde jeg ikke sige det — at, dersom jeg var stillet overfor Rigsretten paa samme Maade som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds, da vilde Sagen være en anden. Dersom det var mig, der i Rigsretten havde 21 politiske Meningsfæller af 24, tror jeg, at denne Sag ikke blot vilde have været for Rigsretten for længe siden, men jeg tror, at den ogsaa vilde være kommen ud derafra med en Straffedom over det nuværende Ministerium. Hvad nu selve Sagen angaar, da kan jeg som sagt ikke være enig hverken med det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds eller hans nogenlunde samstemmende Kolleger i Udvalget, for hvem det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) fører Ordet. Jeg er lige saa lidt enig med den Flertalsindstilling, som her foreligger idag, som jeg er enig med de Afgjørelser, Folkethinget traf i November 1877. Jeg tror, at den samme Forskjel i Betragtningen, som dengang var tilstede mellem mig og andre ærede Medlemmer og Flertallet her i Thinget, ogsaa har gjort sig gjældende her. Det Gnefte, der undrer mig, er derfor at se, at det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds, der den-

gang var enig med os, nu optræder som Ordfører for et Standpunkt, der helt og holdent er Novemberstandpunktet fra 1877. Men jeg vil sige, at, selv om man havde det samme Syn paa denne Sag, vilde jeg dog godt kunne forstaa, at der om Enteltheder kunde være meget forskellige Meninger. Thi de foreløbige Love ere jo overhovedet en vanskelig Materie, saaledes som rimeligt er efter hele den Maade, hvorpaa de ere komne ind i Grundloven. Det er Alle bekendt, at Reglen om de foreløbige Love i den ellefte Time blev kastet ind i Grundloven uden behørig Forberedelse, uden tilstrækkelig Overveielse, og uden at man havde gennemtænkt Sagen og havt Tid til at gennemføre den Tante, man kom ind paa, i dens Konsekvenser. Selve Begrebet om foreløbige Love, om en administrativ Lovgivningsmagt ligger lige paa Grændsen af det Absurde, idet netop Konstitutionalismens Hovedprincip eller i alt Fald et af dens Hovedprinciper er Forskjellen mellem Administration og Lovgivningsmagt, er netop det at faae gravet et saa stort Svælg som muligt mellem disse to Myndigheder. Men dersom dette er Tilfældet med de foreløbige Love, er det klart, at, naar man gaar videre og kommer til de foreløbige Finantslove, kommer man langt ud over Grændsen for det Fornuftige. Man kommer da til en Sag, hvor alle Kanter slaa stille, og hvor den sunde Fornuft har ondt ved at finde paa Noget at sige. Thi dersom Forskjellen mellem Lovgivningsmagt og Administration allerede er stor og indlysende efter den konstitutionelle Forsatning, er det saa meget mere klart, at Forskjellen mellem Administration og Bevillingsmagt er en saadan, at der slet ikke er nogen Overgang. Det er umuligt at slaa nogen Bro over dette Svælg, og det er det, den foreløbige Finantslov giver sig ud for at gjøre. Den foreløbige Finantslov er ikke Andet end en saadan Modsigelse som en administrativ Bevilling. Smidletid, hvorledes dette end forholder sig, er det dog nødvendigt, naar man skal klare sig det Spørgsmaal, her ligger for til Afstemning, at man holder sig indenfor Formen af de foreløbige Love ogsaa ved Bevømmelsen af den foreløbige Finantslov. Det er klart, at man ikke her kan opstille nye Regler, men maa i den formelle Bevømmelse holde sig til det, som engang er anerkjendt for de foreløbige Loves Vedkommende. Gaar jeg nu ud derafra og spørger: Hvorledes stiller i dette Øieblik denne Sag sig, som her foreligger til Afstemning? kan jeg ikke besvare det Spørgsmaal og tror ikke, at det overhovedet kan besvares, før vi ere komne paa det Rene med, hvad der skete i November 1877. Svilkens Afgjørelse skete der dengang, og er den Afgjørelse, der her skal træffes, en Øjentagelse af det, der skete dengang, eller er det noget Nyt? Nu skal jeg ikke vende tilbage til de Forhandlinger, som bleve førte i November, og jeg skal ikke